

Rakfi

Kristillistä

Muisto=wirttä,

siinä

Dikiasa, elämässä ja autuaaksi teke-
wäisessä uskossa

Eläneestä ja HCRasfa täältä lähteneestä, mei-
dän rakkaasta Kristi- ja risti-weli-wainajas-
tamme Michel Holmista, joka Turussa
hänen lepo-siallensa saatettiin
vuonna 1771.

T. N. P.

Uusi painos.

Turussa, 1855,
J. C. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Ensimmäinen.

Weisataan kuin: Käy nyt sielun kaikkell' mielell' j. n. e.

Kynttilä on sammuntunut, Harppu soitton
päättänyt, Weljelt' ääni langentunut,
Isän-maalle kerinnyt, Sielu ylös-otettu,
Herkalt' kunniall' kruunattu, Isän Abrahamin
sylis, Ruumis lepolamiois hywis.

2. Hän ol' yksi harwoist' niistä, Joista Jē-
sus todistaa, Mutuaat, jotka murhett' pitää Sie-
lustans juur' todesta, Ett' hän henges waimainen,
Oli joka aikanen, Joka Jēsusst' halaeli, Hänest'
sielun elon imi.

3. Sitä hän ain' ahkeroitsi Olla morsian Kris-
tuksen, Lähimmäist' myös kansans waati, Tykö
meneen Jēsusken, Rakkaudest' rukoili, Weren
ansioist' puheli, Kristi-weljill', sisarille, Eroituk-
sen näytti heille.

4. Sanoi: ei siin' kyllä ole, Waikka HēKran
henki teit' liikuttaapi tähdell' todell', Joll' hän
tahtoo taimaan tiell' Kolkuttaa ja herättää, Syn-
nist' ulos wedättää, Sielun päälle teke työtä Mon-
ta aikaa, päivää, yötä.

5. Waan ei siin' wiel' uskoole, Joll' ols Jē-
sus käsitet, Kosk' ei ansio kalliiks tule, Joll' on
Isä lepytett', Johon taidam' turwata, Jos wiel'
shynti kauhistaa, Tarwitaan täss' weri puhdas,
Jonka wuodatt' Jēsus rakas.

6. Ei hän tahton muusta mitään Tietä, kuin
its' Jesuksesta, Jonka vastaan ottaa pitää Sie-
lun, jos hän totifest' Osalliseksi ansioit' Tahtoo
tulla, Tykö juost' Wapah-tajan haawain sisäll',
Siit' on mieli-suosio Isäll'.

7. Tämän tähden tietää aina Tahdoi tuttamil-
tansa, Kysel' heiltä weli-wainaa, Huonees olles
kansansa, Onko sielu elämän, Jesuksessa tyty-
wän, Löynyt hänen haawoissansa, Synnin tun-
nos ollessansa.

8. Mutta harmit herätetyt Tais hänt' oikein
wastata, Waikk' he tunnos ennätetyt Olit HER-
ran armosta, Joka häälle kipua, Sielun sairaut,
surua, Hengen abdistusta aiwan, Saatti wuoteell'
alle waiman.

9. Ett' hän usialta aina Kuuli Kurjaa kuifu-
tust', Ei he tienneet kiittää HERraa, Eikä weren
pubdistust', Uskos saaneet tuta wiel', Waikk' he
synnin tunnon tiel' Usiat ajat olit olleet, Ei wiel'
oikiall' tielle tulleet.

10. Uskon elämähän uuteen, Kuin on Jesus
ilmeifest', Jonka sielu tuntee tuten, Jos hän yski-
wakaisest', Elämäs ja kuolemas, Rippuu Wapah-
tajasans, Kiinni sanan lupauksis, Ja ei oudois
ilmoitukksis.

11. Näitä vastaan hänell' aina Oli oikia lamp-
paus, Toit' hän tahdoi alas-painaa, Ett' häll' hen-
gen walkeus Oli koht' jo nuoruudest'; HERra
antoi armoifest' Ensin synnin synniks tuta, Ja
fitt' uskon eloo uutta.

12. Jonka kautta hän fitt' aina, Kallist', ar-
waamatointa, HERran sanall' siunatulla Ruko-
ukses ahkerast' Sieluansa kehottel', Muita myös-
kin warottel', Ettei makais wartioissansa, Kuol-
luun epä-uskossansa.

13. Tämän tähden wisust' aina, Itseänsä koet-
tel', Eilin-teoll' oli wainaa, Sisällifest' tutkistell',

Sielun asiaa katkeli, Sydämeensä aatteli, Jos
on ystävyyden HERran, Jesuksen kuin kuoli ker-
ran.

14. Niin ol' Kristi-meli wainaa Köyhä omis'
silmissä, Epäuskon synniks aina Näki, tunsi hen-
gessä: Lunastuksen edestä Jesust' sydämeensä
Kiitti, ylist', kunnioitti, Sen kautt' parhaan osan
voitti.

15. Ei hän ikän itseänsä pitän mitään olewan,
Mutta hengen köyhyydessä Itsens tuns ja Jumal-
lan, Se hält' asia walittu, Jesus ristinnaulittu
Oli sydämes ja suussa, Ei oll' haluu misän
muussa.

16. Ymmärryksell' oikialla Neuvoi kanssa-kris-
tityit', Waan ei opill' korkialla, Jost' on moni
pöörtynyt, Ei hän puolell' oikiall', Eikä myöskän
wasemmall', Mutta oikiall' keskus tiellä Waels
Jesuksessa täällä.

17. Se ol' hänen tunnustuksens Kristus ris-
tiinnaulittu, Teis ja töisä jutteluksens, Ei hän
siihen suuttunut; Hyväin hedelmittens kans' Ru-
koist' joukos ollessans, Esimerkiks ystäville, Tu-
tuil', tuntemattomille.

18. Rakkaudell' kohtais kaikki, Sisäll', ulkon
ollessa, Josta mieli-suosion ratki Löysit muut
hänt' wastahan, Waikka hält' myös monta muut'
Oli mailmas pilkka-suut'; Waan ei totell' niistä
mitään, Tyhmäin edest' rukoil' sitä:

19. Että HERra heitä käännäis Wäärän tien-
sä ekshivist', Armon-ajas tyköns wäännäis, Wai-
woist' ijankaikkisist', Niitä jotka kiukkuisest' HER-
raa vastaan hirmuisest' Tekee syntii synnin pääl-
le, Eikä koskaan tunn' niit' täällä.

20. Ettei ole oikiaa makuu Jesuksesta käsittän,
Mutta oman hurškaun hakuu, Siin' on itsens wä-
sytän, Ei oll' woimaa sotia, Epäuskoo wastusta,
Siin' on niin kiin' istutettu; Jesus on pois la-
dotettu,

21. Joka hänen tykönänsä loisti, Ja ei wakaan
all', Niinkuin walo kynttilässä, Tälle pimiällä ma-
ilmall', Josta hartwat warin ott', Waikk' hän
monta kertaa tott', Epäuskos untuneille Usian se-
litt' oikein heille.

22. Rukoil' kaikkein säätyhin edest', Runinkaam',
kans' Trottninkim', Että HCRra kaikkest' hädästä
auttais Esiwallankin, Kolminaisuun nimehen, An-
toi haltuun Jesuksen, Että hän ain' armollansa
Walaisis heit' kunniallansa.

23. Samall' tavall' saarnaitten Muisti heitä
murheella, Rukouksell' HCRran kateen Pani täy-
dell' halulla, Että he sill' ravinnoill', Ruin he ja-
kaa karitsoill', Itse ensin ruokituksi Dulis, muut
sill' ravitutski.

24. Ei hän näistä toimituksist', Pyhä-, arkio-
päiwinä, Lakan HCRran palweluksist', Nostes,
lewoll' mennessä, Herätessä puoli-yöst', Päiwäl-
läkin lähti työst', Riensi HCRraa kiittämähän,
Niinkuin Daniel ylistämään.

25. Näissä kaikkein launeimmissa, Hywis, py-
his awuissa, Weljem', Kuin nyt siunatussa, Hau-
das makaa lewossa, Harjotteli aikansa, Koriit-
teli sieluans, Jost' sitti' weljeks Jesukselle Kel-
pais Laimaas ihanalle.

26. Jo hän hyväst' jätti kaikki Omaisens ja
muutkin myös, Jesustansa kiittää rakk', Kuin
hänt' neuvoi joka ties, Heille totuut sanomaan,
Usioist' waari-ottamaan, Sielun autuudesta alat',
Jot' he Laimaas nautit saamat.

27. Näin nyt seisahd' miehen juoksu, Päiw' on
joutun ehtoolle, Sielu Jesuksehen suostui, Pääsi
HCRras lewolle, Joka hänen palweljans Laske
rauhaan ilon kans', Sälkeen tämän waelluksen
Dtti Laimaas palwelukseen.

* * *

28. Hyvästi nyt kaikki tyhni Jätän minä eloni,
Ujalliset päivät, yönä, Illohetket, ristiini, Si-
sälliset, ulkonaiset, Elämäni aikaiset, Kuin mä
kannoin kaikkii aikoin, Jo nyt pääsen pyhiin paik-
koiin.

29. Hyväst' koko maailma suuri, Myöskin Tur-
ku, Suomen maa, Sollets parannust' tee juuri,
Niin on loppus olewa Sodomiteritten kans' Ja
Gomorran kohdastans, Sulikiwen tuima tustaa,
HöKran wihan liekki-puuska.

30. Hyväst' ulkokullatutkin, Itsen pahoin pet-
täjät, Käwit joukos niinkuin muutkin, Käskyn
ylits' käwiät, Jotka wieraan tyhjän kans' Syös-
tään ulos kokonans, Kuin se ykfi waatetoinen,
Häihin meni kelmotoinen.

31. Hyvästi myös jääkät telin, Jotka sydäm-
mestänne Todest' tahdot' autuun tielkin JEsust'
ystäväksenne, Huokatkaat ja rukoilkaat Lunasta-
jat' korkiat, Pitäkääät pääll' uskollisest', Wiisist'
auttaa armollisest'.

32. Hyväst' welsen, sisareni, Harwat uskon
lapsat te, Walitut mun rakkahani, Jotka woiman
maistatte Tulewaisest' elämäst', Mutti' ei kaikk'
ne tiedä täst', Joill' on kyllä puhumista, Waan
ei jälkeen-seuraamista.

33. Kristukses mä kilwoitellut Riistas woiton
ennättän, Turhuudes ei wilwotellut, Mutta olen
käsitän Uskon, elon, autuuden, Pitän' sanan to-
tuuden, Sillä abtaall', kaidall' tiellä, Jost' on
palkkan suuri siellä.

34. Nyt mä wielä wiimeiseksi Sydämmeist' teill'
toiwotan, Jsa laupias haltiaaksi, JEsus jääköön
opettaan, Pyhä Henki saarnaakoon, Teissä tyhns
ain' woittakoon, Että kaikk' ols mahdolliset, Au-
tuaaksi osalliset!

Toinen.

W. P. Ihminen, jonk' Zumal' loi j. n. e.

Mutt', ah me kuin jälkeen jäim' Hänest', jol' nyt edespäin Meni kaiken mailman tiet, Nautit iloo päiväiset.

2. Mutt' jos me jo poijes täält' Kutsut ols, kuin liukkaalt' jäält', Kusf' nyt asunt'-paikkamme, Mitä sanoo tuntomme.

3. Ihminen täsf' eräämaall', Hän on kahden Herran all', Molemmat hänt' waativat, Palwelukseens tahtowat.

4. Toinen taikka toinen näist' Sinun ferta peri täst', Et siin arwoos kysytä, Dles loka ikänä.

5. Sillä kahteen kohden täält' Kuollaan mailman pimiält' hölt', Silmäin kiinni painaes Nutuus saadaan, helwett' myös.

6. Sillä monta surutoint', Nutuudestans murheetoint', Ujattelee raukka niin, Kuin mun kuollo ottaa kiinn'.

7. Saamma sittel' katua, Saarna-miehell' sanoa Mitä olisin tehny, waikk' Hän ne anteeks antaa kaikk'.

8. Mutta kuul', o sinä nyt, Epäuskos pimenyt, Tiedä se, ei kuolessa Moni ol' siin' woi-massa.

9. Näni on pois otettu, Suu ja kieli lukittu, Et saa edes sanoja; Dho surkkaa asiaa.

10. Ett' ois paljo puhumist', Sielun haamoist',
räkningeist', Synnin welka-kirjasta, Täytet tun-
non soimusta.

11. Nyt se tässä tule pääll', Jotas pelkäisit
niin tääl', Jotas olisit paenut, Rabasummat an-
tanut.

12. Ei aut' enää ensinkään, Ei' myös tule
semmenkään Yhtään wälikeräjään, Helwett' teu-
raans periwä.

13. Ei aut' esirukous, Seurakunnan kokous,
Ei woi Papp' sua wahwistaa, HERRan wihaa
kauhistaa.

14. Ei ol' apua saarnasta, Turhast' elämä-
kerrasta, Ylistyksesst' ylpiästä, Hautaus-ruhast'
wäärästä.

15. Ei sua mailman kiitos aut', Kosk' ei HERR-
ra tul' sen kautt' Kunnioitetuksi tääl', Muutkin
pahentuu fitt' wiel'.

16. Mutt' sä JESu sinattu, Meiltä lowin
waiwattu, Mina hamaan hautaan ast'; Warjel'
pahast' luolest'!

17. Raklain HERRa JESukses', Röyryht' yl-
piät sydämmem', Walmist' meitä majakses, HERR-
ra JESu iselles!